

ningen en forklaring på, hvorfor man bliver så aldeles rasende og frådende over, at lovforslaget udsættes, så også vælgerne kan følge med i, hvad der sker.

Mon ikke sandheden er, at specielt den socialdemokratiske folketingsgruppe er hundehamrende angst for udlændingede-batten. Hvor tit har vi ikke i valgkampen hørt socialdemokratiske ministre advare om, at debatten bliver væmmelig og ækel. Det bliver den måske i Socialdemokratiet, men det kan statsministeren og andre socialdemokratiske ledere gøre noget ved.

I stedet går man den modsatte vej: Man gør udlændingede-batten til et tabuemne, fordi man fejlagtigt tror, at det, der ikke siges åbent, nok forsvinder af sig selv som noget, der ikke eksisterer.

Det er lige omvendt: Den danske befolkning er dødhamrende træt af, at man ikke stille og roligt og værdigt kan tale om tingene, og mange udlændinge er også dødhamrende trætte af, at så mange politikere bliver helt unaturlige, så snart emnet bringes på bane.

Hvorfor kan Socialdemokratiet ikke drøfte udlændingepolitik som alle andre politiske emner? Det er da ikke en skændsel, at der er intern uenighed i et stort politisk parti. Så tag dog debatten, som vi andre gør, når vi internt ikke er enige om alt!

Hvorfor skal vi andre, der i årevis har sagt tingene lige ud, hele tiden skydes motiver, vi ikke har, i skoene? Og hvorfor skal der hele tiden argumenteres ud fra synspunkter, vi slet ikke har givet udtryk for?

Svaret er igen, at Socialdemokraterne er så hundehamrende rædde for at drøfte udlændingepolitik, at det har skadet Danmark og forholdet til vore udenlandske medborgere katastrofalt. Så længe landets største parti med statsministeren i spidsen på ynkelig måde kryber i skjul og nægter at diskutere et brændende problem, som står højest på vælgerne dagsorden, så længe vil der være blokeret for en saglig debat, og så længe vil der være blokeret for den folkelige opbakning. Det er til ulykke for Danmark, både for danskere, indvandrere og flygtninge.

Men to ting er da lykkedes for os i de sidste par dage. Vi har virkelig fået Socialdemokratiets angst for den frie debat frem i lyset. Hver gang man farer frådende frem imod oppositionen, viser man blot sin berøringsangst med hensyn til flygtningepolitikken endnu tydeligere.

Og så er det blevet synligt, at det ikke bare er på miljøområdet, men også når det drejer sig om

flygtningepolitik, at det er SF og Enhedslisten, der bestemmer regeringens politik. Så ved vi da det.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Udtrykket hundehamrende er vist, kan man sige, en nydannelse i den parlamentariske sprogbrug. Jeg giver ikke nogen irettesættelse, men det får formanden til at rynke brynene en anelse.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Fru Birthe Rønn Hornbechs sidste bemærkning, om, at det er SF og Enhedslisten, der alene styrer regeringens politik, falder mig meget for brystet. Jeg føler mig som medlem af et regeringsparti forbigået, og jeg er meget ked af, at fru Birthe Rønn Hornbech bringer mig i den situation.

Men jeg vil gerne prøve at rette en enkelt fejltagelse, som fru Birthe Rønn Hornbech fremførte i sin tale. De 18.000 bosniere skal nu til at belaste asylsystemet, sagde fru Birthe Rønn Hornbech. Og hun sagde senere, at der ikke er indgået noget som helst forlig.

Jeg vil påstå, at i 1992 indgik vi det, som fru Birthe Rønn Hornbech selv kaldte et nationalt kompromis angående de jugoslaviske flygtninge. Da stemte vi alle sammen, også fru Birthe Rønn Hornbechs parti og mit parti, for den lov, som hr. Hans Engell som justitsminister satte sit navn under, og som gav de bosniske flygtninge midlertidig opholdstilladelse og udskød deres asylbehandling i maksimalt to år.

Den lov stemte vi alle sammen for. Vi var alle sammen enige i, at når der var gået to år, kunne vi ikke udsætte asylsagsbehandlingen længere. Allerede for to år siden besluttede vi faktisk her i Folketinget med et stort flertal, at disse 18.000 bosniere ville belaste asylsystemet efter to år. Det er besluttet for mange år siden, og det kan udsættelsen af dette lovforslag overhovedet ikke ændre på.

Og så vil jeg sige til fru Birthe Rønn Hornbech: Der bliver lagt meget vægt på, at vi får en offentlig debat. Vi skal endelig have diskussionen, og vi skal have alle kredse i befolkningen til at interessere sig for dette spørgsmål.

Det interesserer mig meget, at der bliver talt meget om folkeafstemning i disse dage. Jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech – hvis hun ellers gider høre efter – om ikke Venstre snart kunne tage sig sammen og få lavet den folkeafstemning. Vi har her et oplagt emne til en